ARREST VAN HET HOF
VAN 29 MEI 1979 [1]

Alberto Villano
tegen Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft;
Pasquale Barion
tegen Tiefbau-Berufsgenossenschaft
(verzoeken om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Bundessozialgericht)

„Latere arbeidsongevallen"

Gevoegde zaken 173 en 174/78

Samenvatting

Sociale zekerheid van migrerende werknemers — Arbeidsongevallen en beroepsziekten — Vaststelling mate van ongeschiktheid — Rekening houden met vroeger onder wettelijke regeling van andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten — Verplichting — Afwezigheid

(Verordeningen van de Raad nr. 3, art. 30, lid 1, en nr. 1408/71, art. 61, lid 3)

Krachtens de artikelen 30, lid 1, van verordening nr. 3 en 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71, is het bevoegde orgaan van een Lid-Staat enkel verplicht rekening te houden met vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde wettelijke orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen, doch is het niet verplicht daarnaast rekening te houden met later onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen ongevallen.

In de gevoegde zaken 173 en 174/78,

betreffende verzoeken aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Bundessozialgericht, in de aldaar aanhangige gedingen tussen

ALBERTO VILLANO, te Lumezzane Pieve/Brescia,

1 — Procestaal: Duits.

en

NORDWESTLICHE EISEN- UND STAHL-BERUFSGENOSSENSCHAFT, te Hannover, (173/78)

en tussen

PASQUALE BARION, te Matterello di Trento,

en

TIEFBAU-BERUFSGENOSSENSCHAFT, te München, (174/78)

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB1958, blz. 561), en van artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971, blz. 2),

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE,

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, president van de Eerste Kamer, waarnemend president, Mackenzie Stuart, president van de Tweede Kamer, P. Pescatore, M. Sørensen, A. O'Keeffe, G. Bosco en A. Touffait, rechters,

advocaat-generaal: F. Capotorti
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

De feiten, het procesverloop en de krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG ingediende schriftelijke opmerkingen kunnen worden samengevat als volgt:

I — De feiten en het procesverloop

1. Artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB 1958, blz. 561), en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen (PB L 149 van 1971, blz.2), bevatten beide de bepaling dat indien volgens de wettelijke regeling van een Lid-Staat bij de vaststelling van de mate van ongeschiktheid uitdrukkelijk of stilzwijgend rekening wordt gehouden met vroeger voorgekomen arbeidsongevallen of beroepsziekten, het bevoegde orgaan van die Staat eveneens rekening houdt met vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen.

2. In de Bondsrepubliek Duitsland kan op grond van § 581, lid 3, van de Reichsversicherungsordnung (RVO), (in de versie van UVNG van 30 april 1963; BGBl. I, blz. 241), bij volledige arbeidsongeschiktheid tengevolge van een arbeidsongeval een invaliditeitsuitkering worden toegekend van $^2/_3$ van het jaarloon („Vollrente"), en bij een vermindering van de arbeidsgeschiktheid ten gevolge van een dergelijk ongeval met tenminste 20 %, een proportionele uitkering („Teilrente"), welke overeenkomt met de mate van arbeidsongeschiktheid. Krachtens lid 3, eerste zin, van die paragraaf krijgt het slachtoffer wiens arbeidsgeschiktheid als gevolg van verscheidene arbeidsongevallen is verminderd, een invaliditeitsuitkering voor elk ongeval — ook voor een vroeger voorgekomen arbeidsongeval — wanneer de door deze ongevallen veroorzaakte mate van arbeidsongeschiktheid tezamen tenminste 20 % bedraagt. Krachtens lid 3, tweede zin, mag echter met de gevolgen van een arbeidsongeval enkel rekening worden gehouden wanneer deze de arbeidsgeschiktheid met tenminste 10 % hebben verminderd. Ingevolge § 548 RVO kunnen uitsluitend de overeenkomstig deze regeling verzekerde ongevallen als arbeidsongevallen in de zin van § 581, lid 3, worden aangemerkt.

3. Verzoeker in het hoofdgeding in zaak 173/78, van Italiaanse nationaliteit en thans in Italië woonachtig heeft op 6 september 1969 in de Bondsrepubliek Duitsland een arbeidsongeval gehad. Uit hoofde daarvan kende verweerster in het hoofdgeding hem met ingang van 9 maart 1970 een voorlopige uitkering toe van 20 % van de „Vollrente". Eind november 1970 werd deze uitkering gestaakt op grond dat verzoekers mate van arbeidsongeschiktheid minder bedroeg dan het minimum van 20 % dat ingevolge de RVO is vereist voor het recht op invaliditeitsuitkering.

Op 11 december 1970 overkwam verzoeker in Italië wederom een arbeidsongeval. Het Italiaanse bevoegde orgaan — het Istituto nazionale per l'assicurazione contro gli infortuni sul lavoro (INAIL) — kende hem uit dien hoofde per 13 februari 1971 een uitkering toe, berekend op basis van een arbeidsongeschiktheid van 17 %.

Op 22 juni 1972 diende verzoeker een aanvraag in bij verweerster om hem wederom een uitkering toe te kennen in verband met de gevolgen van het arbeidsongeval van 6 september 1969. Verweerster wees dit verzoek bij beschikking van 28 augustus 1973 af, op grond dat er geen wezenlijke verergering was opgetreden en dat de vermindering van verzoekers arbeidsgeschiktheid niet meetbaar was. In een deskundigenrapport van 9 juli 1973 was de vermindering van verzoekers arbeidsgeschiktheid namelijk op 0 % gesteld.

Na zonder succes beroep en hoger beroep te hebben ingesteld (resp. bij het Sozialgericht Hannover en het Landessozialgericht Niedersachsen) stelde verzoeker beroep tot cassatie („Revision") in bij het Bundessozialgericht. Bij zijn beroep voor het Sozialgericht had hij onder meer betoogd dat het in artikel 51 EEG-Verdrag vervatte beginsel van het vrij verkeer van werknemers zou worden aangetast indien de Duitse bevoegde organen geen rekening zouden mogen houden met op het grondgebied van de Gemeenschap voorgekomen arbeidsongevallen, uitsluitend omdat zij zich niet hadden voorgedaan in het onmiddellijke toepassingsgebied van de RVO.

4. Verzoeker in het hoofdgeding in zaak 174/78, van Italiaanse nationaliteit en thans in Italië woonachtig, had in 1942 een arbeidsongeval in een deel van het toenmalige grondgebied van het Duitse Rijk, dat thans tot de Bondesrepubliek Duitsland behoort. Uit hoofde van dat ongeval werd hem door verweerster in het hoofdgeding een uitkering van 25 % van de „Vollrente" toegekend.

In november 1955 werd deze uitkering gestaakt, omdat zijn toestand zozeer was verbeterd, dat de mate van arbeidsongeschiktheid nog slechts 15 % bedroeg.

Op 5 april 1966 overkwam verzoeker in Italië opnieuw een arbeidsongeval. De INAIL stelde de mate van arbeidsongeschiktheid op 14 % vast en kende verzoeker een dienovereenkomstige invaliditeitsuitkering toe.

Op 14 februari 1973 verzocht hij verweerster hem wederom een uitkering toe te kennen in verband met de gevolgen van het ongeval van 14 september 1942. In het op verzoek van verweerster op 31 juli 1973 opgestelde deskundigenrapport werd de mate van arbeidsongeschiktheid tengevolge van het ongeval van 14 september 1942 op 15 % geschat. Bij beschikking van 17 mei 1974 wees verweerster de aanvraag om een nieuwe uitkering af, omdat de mate van arbeidsongeschiktheid ten gevolge van verzoekers arbeidsongevallen, voorgekomen onder de Duitse wettelijke regeling, minder bedroeg dan het door § 581, lid 3, RVO vereiste minimum van 20 %.

Het Sozialgericht te München, bij wie verzoeker tegen verweersters beschikking in beroep was gekomen, besliste dat verweerster, door bij het onderzoek of voor beide ongevallen tezamen de mate van ongeschiktheid 20 % of meer bedroeg, geen rekening te willen houden met het later in Italië voorgekomen arbeidsongeval, artikel 61, lid 5, van 's Raads verordening nr. 1408/71, en artikel 72 van 's Raads verordening nr. 574/72 had geschonden. Het Sozialgericht overwoog namelijk dat deze bepalingen aldus moesten worden uitgelegd, dat het voor de schadeloosstellingen van de verschillende arbeidsongevallen van geen belang is dat deze ongevallen na elkaar plaatsvonden. Bijgevolg veroordeelde het Sozialgericht verweerster bij vonnis van maart 1975 om verzoeker vanaf 1 februari 1973 een

uitkering naar rato van 15 % invaliditeit toe te kennen.

In hoger beroep van verweerster vernietigde het Beierse Landessozialgericht bij arrest van 28 oktober 1975 het vonnis van het Sozialgericht te München. Verzoeker stelde daarop hoger beroep tot cassatie („Revision") in bij het Bundessozialgericht.

5. Het Bundessozialgericht stelde in beide hoofdgedingen, bij afzonderlijke beschikkingen, aan het Hof van Justitie de volgende vraag:

„Moet verweerster, een Duits verzekeringsorgaan, krachtens artikel 30, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3 van de Raad en artikel 61, lid 5, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, rekening houden met een verzoeker later in Italië overkomen arbeidsongeval, als ware het onder de Duitse wettelijke regeling voorgekomen, wanneer een uitkering aan verzoeker uit hoofde van een vroeger onder de Duitse wettelijke regeling voorgekomen ongeval enkel mogelijk is indien de door beide arbeidsongevallen veroorzaakte mate van arbeidsongeschiktheid tenminste 20 % bedraagt (Reichsversicherungsordnung § 581, lid 3, eerste zin)?"

Beide verwijzingsbeschikkingen zijn op 14 augustus 1978 ingekomen ter griffie van het Hof.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn zowel in zaak 173/78 als in zaak 174/78 schriftelijke opmerkingen ingediend door de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door N. Koch als gemachtigde, alsmede in zaak 174/78 door verzoeker in het hoofdgeding, ten deze vertegenwoordigd door H. Niesel, advocaat te München, en door de Italiaanse regering, ten deze vertegenwoordigd door A. Maresca als gemachtigde, bijgestaan door F. Favara, avvocato dello stato.

Bij beschikking van 14 februari 1979 heeft het Hof besloten beide zaken te voegen voor de mondelinge behandeling en ter gelijktijdige berechting bij het arrest.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

Voor *verzoeker in het hoofdgeding* in zaak 174/78 is de voornaamste vraag of een in een andere Lid-Staat voorgekomen ongeval kan worden beschouwd als een arbeidsongeval in de zin van de Duitse wettelijke regeling. Gelet op het doel van de artikelen 48-51 EEG-Verdrag en de algemene beginselen in de artikelen 3 (gelijkheid van behandeling) en 10 (ontheffing van de bepalingen inzake woonplaats) van verordening nr. 1408/71 moet deze vraag bevestigend worden beantwoord.

Artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 biedt geen oplossing voor het probleem, omdat deze bepaling uitsluitend betrekking heeft op de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid, terwijl de vraag waarover het in casu gaat, betrekking heeft op het recht op uitkering vanwege de Duitse ongevallenverzekering. Op dit punt vertonen de gemeenschapsvoorschriften een leemte, die in overeenstemming met de doelen van

de verordeningen en het EEG-Verdrag moet worden opgevuld. Men zou hier artikel 60 van verordening nr. 1408/71, betreffende de verergering van een beroepsziekte waarvoor schadeloosstelling plaatsvindt, analoog kunnen toepassen, omdat de rechtssituatie in het onderhavige geval hiermee vergelijkbaar is. Analogie valt ook te constateren met het in aanmerking nemen van tijdvakken van verzekering volgens artikel 45 van verordening nr. 1408/71.

Houdt men geen rekening met het in Italië voorgekomen ongeval, dan ondervindt verzoeker nadeel van zijn migratie. Houdt men er wel rekening mee, dan leidt dit niet tot een ongerechtvaardigde cumulatie van uitkeringen. Verzoeker vraagt immers slechts schadeloosstelling van verweerster volgens de mate van arbeidsongeschiktheid die is ontstaan binnen het toepassingsgebied van de Duitse wettelijke regeling.

De *Italiaanse regering* betoogt in de eerste plaats, dat blijkens de verwijzingsbeschikking de arbeidsgeschiktheid van Barion, verzoeker in het hoofdgeding in zaak 174/78, tweemaal is verminderd: eerst met 15 % ten gevolge van het door de Duitse wettelijke regeling gedekte ongeval van 1942, en vervolgens met 14 % ten gevolge van het door de Italiaanse wettelijke regeling gedekte ongeval van 1966. Men mag dus aannemen dat de gevolgen van het eerste ongeval de in § 581 RVO vereiste 10 % overschrijden, en voorts dat de totale vermindering van Barions arbeidsgeschiktheid 29 % bedraagt. Hierdoor wijkt het geval Barion, waarop deze opmerkingen betrekking hebben, in zoverre af van het geval Villano in zaak 173/78, dat in het laatste geval de gevolgen van Villano's eerste ongeval op 0 % zijn gesteld.

De Italiaanse regering verklaart dat de Italiaanse wettelijke regeling uitdrukkelijk bepaalt, dat bij de vaststelling van de totale mate van arbeidsongeschiktheid rekening moet worden gehouden met vroeger voorgekomen arbeidsongevallen (artikelen 80 e. v. van het D.P.R. van 30 juni 1965, nr. 1124). In het onderhavige geval lijkt het echter niet mogelijk dat verzoeker Barion zijn eerste ongeval door het Italiaanse bevoegde orgaan laat beoordelen, aangezien het zich vóór 1 januari 1959 heeft voorgedaan. Door het gemeenschapsvoorschrift (de voornoemde artikelen 30, lid 1, en 61, lid 5) is de Italiaanse nationale wettelijke regeling weliswaar aangevuld en gewijzigd, doch uitsluitend binnen de in artikel 53, lid 1, van verordening nr. 3 van 1958 gestelde tijdslimieten.

Het voorschrift van artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 is uitsluitend gericht tot het bevoegde orgaan van de Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling moet worden toegepast op grond van het laatste van een reeks van ongevallen. Hieruit volgt dat in casu, nu dit voorschrift niet tot het Duitse orgaan is gericht, de Duitse rechter uitsluitend zijn nationale wettelijke regeling behoort toe te passen, op grond waarvan het latere ongeval moet worden behandeld als een verergering van het eerste.

De Italiaanse regering wijst op het „onvolledige" karakter van dit gemeenschapsvoorschrift en betoogt dat het van toepassing is wanneer de arbeider aan wie het ongeval is overkomen, daarom vraagt: hij kan kiezen tussen een vaststel-

ling van de totale mate van arbeidsongeschiktheid en een afzonderlijke schadeloosstelling voor elk ongeval overeenkomstig de wettelijke regeling van de Lid-Staten waarin de verschillende ongevallen zich hebben voorgedaan. In elk geval hebben de artikelen 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 niet automatisch ten gevolge dat de rechten die een loontrekkende ontleent aan vroeger onder de wettelijke regelingen van andere Lid-Staten voorgekomen of geconstateerde ongevallen, worden ingetrokken of verminderd.

Het bepaalde in de voornoemde artikelen 30, lid 2, en 61, lid 5, lijkt ook om een andere reden onvolledig. Het beschermt de belangen van de werknemers aan wie een ongeval is overkomen, door hen te garanderen dat de mate van hun ongeschiktheid in haar geheel wordt beoordeeld. Er is echter niets geregeld omtrent de verrekening tussen de bevoegde organen: er wordt niet uitdrukkelijk bepaald dat er geen verrekening plaatsvindt, en evenmin dat alle eventuele terugbetalingen forfaitair worden gecompenseerd.

Het lijkt billijk noch redelijk om het orgaan dat bevoegd is voor het laatste ongeval (in de tijd gezien), de economische last te laten dragen van uitkeringen die ook een schadeloosstelling bedoelen te zijn voor dat gedeelte van de arbeidsongeschiktheid dat is ontstaan door eerdere, onder de wettelijke regeling van andere Lid-Staten voorgekomen ongevallen, dat wil zeggen gedurende de tijdvakken dat in die andere Lid-Staten arbeid is verricht. De last die het gevolg is van elk arbeidsongeval, moet worden gedragen door de economie waarin en ten bate waarvan de arbeid is verricht en de sociale zekerheidspremies zijn betaald (en eventueel zijn gereserveerd). Er zijn trouwens tal van gemeenschapsbepalingen op het terrein van de sociale zekerheid die van dit beginsel uitgaan (bijv. artikel 60, lid 1, sub b en c, en lid 2, sub b, van verordening nr. 1408/71).

Op grond hiervan stelt de Italiaanse regering voor de vraag te beantwoorden als volgt:

„De artikelen 30, lid 1, van verordening nr. 3 van 1958 en 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 moeten aldus worden uitgelegd, dat het voorschrift van deze beide artikelen uitsluitend is gericht tot het bevoegde orgaan van de Lid-Staat onder welks wettelijke regeling het laatste ongeval (in de tijd gezien) zich heeft voorgedaan of is geconstateerd; dat het van toepassing is op verzoek van de arbeider aan wie het ongeval is overkomen, die kan kiezen voor een behandeling als aangegeven in artikel 60, lid 1, sub b, van verordening nr. 1408/71; dat het in elk geval niet automatisch ertoe leidt dat de rechten die de loontrekkende ontleent aan vroegere, onder de wettelijke regelingen van andere Lid-Staten voorgekomen of geconstateerde ongevallen, worden ingetrokken of verminderd, en dat het slechts geldig is indien vervolledigd met het beginsel van verdeling van de last van de uitkeringen tussen de bevoegde organen van de verschillende Lid-Staten onder wier wettelijke regeling de verschillende ongevallen zich hebben voorgedaan of zijn geconstateerd."

Volgens de *Commissie*, die in beide zaken hetzelfde betoog houdt, moet men in aanmerking nemen dat de gemeenschapswetgever, door artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 vast de stellen, een regeling heeft willen invoeren op

grond waarvan het orgaan dat bevoegd is voor het laatste verzekerde voorval, rekening moet houden met vroeger voorgekomen ongevallen of ziekten. Dit orgaan is immers het best in staat om in geval van meerdere achtereenvolgende arbeidsongevallen of beroepsziekten de totale arbeidsongeschiktheid nauwkeurig vast te stellen.

Deze uitlegging wordt bevestigd door een verklaring van de Raad met betrekking tot artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71, aanvaard bij de vaststelling van deze verordening en opgenomen in de notulen van de Raad van 14 juni 1971. Deze verklaring, die de Commissie in een aanvullende memorie heeft overgelegd, luidt als volgt:

„De *Raad* constateert dat:

— artikel 61, lid (5), niet valt onder de voorschriften van artikel 12, lid 1, houdende verbod van samentelling van uitkeringen, maar betrekking heeft op de beoordeling van de ongeschiktheid;

— deze bepaling ertoe strekt, de vroeger onder de wetgeving van een eerste Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten te beschouwen alsof zij waren voorgekomen onder de wetgeving van de tweede Staat, waarin het orgaan de mate van ongeschiktheid ingevolge een nieuw ongeval of een nieuwe beroepsziekte dient te beoordelen. Het orgaan van de tweede Staat mag de situatie met betrekking tot het eerste ongeval niet opnieuw beoordelen, maar dient het in de eerste Staat genomen besluit te erkennen;

— deze bepaling het orgaan van de tweede Lid-Staat er voorts toe verplicht, met de vroeger voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten rekening te houden om een algemene graad van ongeschiktheid vast te stellen; bij de vaststelling daarvan mag het orgaan derhalve niet uitsluitend het tweede arbeidsongeval of de tweede beroepsziekte in aanmerking nemen."

Concluderend stelt de Commissie voor de vraag te beantwoorden als volgt:

„Het voor een arbeidsongeval bevoegde verzekeringsorgaan van een Lid-Staat dient, bij de vaststelling van de mate van arbeidsongeschiktheid overeenkomstig artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71, rekening te houden met het arbeidsongeval dat de verzekerde vroeger in een andere Lid-Staat is overkomen, alsof het onder de wettelijke regeling van de eerste Lid-Staat was voorgekomen, wanneer deze wettelijke regeling uitdrukkelijk of stilzwijgend bepaalt dat rekening moet worden gehouden met vroeger voorgekomen of vastgestelde ongevallen."

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 27 maart 1979 heeft de Commissie, ten deze vertegenwoordigd door N. Koch als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 3 mei 1979 conclusie genomen.

In rechte

1 Bij afzonderlijke beschikkingen van 28 juni 1978, ingekomen ter griffie van het Hof op 14 augustus 1978, heeft het Bundessozialgericht krachtens artikel 177 EEG-Verdrag de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Moet verweerster, een Duits verzekeringsorgaan, krachtens artikel 30, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3 van de Raad en artikel 61, lid 5, van verordening (EEG) nr. 1408/71 van de Raad betreffende de toepassing van de sociale zekerheidsregelingen op loontrekkenden en hun gezinnen, die zich binnen de Gemeenschap verplaatsen, rekening houden met een verzoeker later in Italië overkomen arbeidsongeval, als ware het onder de Duitse wettelijke regeling voorgekomen, wanneer een uitkering aan verzoeker uit hoofde van een vroeger onder de Duitse wettelijke regeling voorgekomen ongeval enkel mogelijk is indien de door beide arbeidsongevallen veroorzaakte mate van arbeidsongeschiktheid tenminste 20 % bedraagt (Reichsversicherungsordnung § 581, lid 1, eerste zin)?"

2 De vraag is gerezen in twee gedingen, tegen de Nordwestliche Eisen- und Stahl-Berufsgenossenschaft (zaak 173/78) en de Tiefbau-Berufsgenossenschaft München (zaak 174/78), aangespannen door twee Italiaanse werknemers, verzoekers in de hoofdgedingen, aan wie op het grondgebied van de Bondsrepubliek Duitsland een arbeidsongeval was overkomen. Nadat hun een tweede arbeidsongeval — ditmaal in Italië — was overkomen, verzochten de beide werknemers de verzekeringsorganen, verweersters in de hoofdgedingen, dit ongeval in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de vraag of was voldaan aan de voorwaarden die de betrokken Duitse wettelijke regeling voor de toekenning van een invaliditeitsuitkering stelt.

3 De artikelen 30, lid 1, van verordening nr. 3 en 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 bepalen beide dat indien volgens de wettelijke regeling van een Lid-Staat bij de vaststelling van de mate van ongeschiktheid uitdrukkelijk of stilzwijgend rekening wordt gehouden met vroeger voorgekomen arbeidsongevallen of beroepsziekten, het bevoegde orgaan van die Staat eveneens reke-

ning houdt met vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen. Krachtens deze beide artikelen is het bevoegde orgaan dus enkel verplicht rekening te houden met de vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, doch niet met arbeidsongevallen en beroepsziekten die zich later hebben voorgedaan.'

4 Verzoekers in de hoofdgedingen betogen evenwel dat, gezien het doel van de artikelen 48 tot en met 51 EEG-Verdrag en de aan de verordeningen nrs. 3 en 1408/71 ten grondslag liggende beginselen, het voorschrift van de aangehaalde artikelen analoog moet worden toegepast op de later onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten. De bevoegde organen zouden niet enkel rekening moeten houden met de vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, zoals voorgeschreven in de betrokken artikelen, doch ook met de arbeidsongevallen en beroepsziekten die zich later hebben voorgedaan.

5 Deze stelling kan evenwel niet worden aanvaard.

6 Door het laatstelijk bevoegde orgaan te verplichten rekening te houden met vroeger onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen arbeidsongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen, willen deze artikelen de werknemer aan wie in een andere Lid-Staat één of meer arbeidsongevallen of beroepsziekten zijn overkomen, een zelfde behandeling waarborgen als de werknemer die in een overeenkomstige positie verkeert en die de Lid-Staat van het bevoegde orgaan niet heeft verlaten. Met deze artikelen is dus adequaat uitvoering gegeven aan de fundamentele beginselen van de artikelen 48 tot en met 51 EEG-Verdrag.

7 Op de gestelde vraag moet dus worden geantwoord, dat ingevolge artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 het bevoegde orgaan van een Lid-Staat niet verplicht is rekening te houden met later onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen ongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen.

Kosten

8 De kosten door de Italiaanse regering en de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof ge-
9 maakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE,

Uitspraak doende op de door het Bundessozialgericht bij afzonderlijke beschikkingen van 28 juni 1978 gestelde vragen, verklaart voor recht:

Ingevolge artikel 30, lid 1, van verordening nr. 3 en artikel 61, lid 5, van verordening nr. 1408/71 is het bevoegde orgaan van een Lid-Staat niet verplicht rekening te houden met later onder de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat voorgekomen ongevallen en beroepsziekten, alsof zij onder de door het bevoegde orgaan toegepaste wettelijke regeling waren voorgekomen.

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op negenentwintig mei negentienhonderdnegenenzeventig.

De griffier

A. Van Houtte

De waarnemend president

J. Mertens de Wilmars

president van de Eerste Kamer